

Väiskin stoori

Julkaistu 19.5.2015

Nimeni on Väiski. Olen alkoholisti. Aloitin viinalla pluttaamisen jo 15-vuotiaana. Elettiin Jatkosodan toiseksi viimeistä vuotta. Seuraavana vuonna ryssät pommitti kotitalomme Helsingin Vallilassa tuusan nuuskaksi. Asuimme silloin äitini kanssa kahdestaan. Minua nuorempi veljeni oli lähetetty Ruotsiin sotalapseksi. Vanhempani olivat eronneet jo ennen sotia, kun me pojat olimme vielä pieniä. Äiti jäi yksinhuoltajaksi, kun isä oli kelvoton kantamaan vastuutaan perheestään.

Koko yön jatkuneen ilmahyökkäyksen päätyttyä aamulla helmikuun 26 päivänä 1944 tapasimme äitini kanssa ja itkimme kohtaloamme. Meille ei jäänyt muuta, kuin päällämme olleet vaatteet. Se näky siinä savuavilla talomme raunioilla jätti minuun syvät jäljet ja leppymättömän ryssävihan.

Mutta elämän täytyy jatkua, vaikka onnahdellenkin. Olin satunnaisissa työpaikoissa, kun mikään ei tuntunut luonnistavan. Olin levoton ja jännittynyt. Mistään kriisivavasta ei silloin ollut puhuttakaan. Oli tultava toimeen omillaan. Aloin käyttää alkoholia yhä useammin. Viinaa oli tarjolla, kun miehet palasivat rintamilta ryyppätiin paljon ja nuori pojankloppikin sai siinä sivussa osuutensa.

Oltuani muutaman vuoden töissä samassa paikassa ja tavattuani kivan tytön tansseissa olin raittiinakin pitkiä aikoja. Seurustelu-aika oli siihenastisen elämäni parasta aikaa. Mutta sitten meille tuli tytön kanssa ero syystä, jota en vieläkään oikein ymmärrä nyt vuosikymmentenkään jälkeen. Ero siis tuli ja olin jälleen yksin vailla päämäärää. Viinaa alkoi mennä kurkusta alas yhä enemmän. Elin satunnaisten naistuttavieni siivellä vaikka olin samaan aikaan myös satunnaisissa töissä. Mutta palkkarahat meni viinaan ja naiset elättivät minua.

Sitten tapahtui se, että tapasin yhden naisen ryyppykaverin avustuksella ja meistä tuli pari. Menimme pikapikaa naimisiin. Asuimme aluksi naisen kotona pari kuukautta, kunnes saimme hankittua vuokrayksiyön jossa asuimme kolmisen vuotta. Sinä aikana syntyi perheeseemme tyttövauva. Naimisiin mentyämme aloimme heti säästämään omaa aravaosaketta Espoosta, jonne sitten muutimme oltuamme naimisissa noin neljä vuotta.

Olin saanut hyvän työpaikan pari vuotta ennen kuin tapasin tulevan vaimoni ja elämä hymyili. Tai niin luulisi. Mutta kun olen alkoholisti, niin ei se minulle hymyillyt ilman viinaa. Sitten syntyi perheeseemme toinen lapsi, poika ja ryyppäminen vain yltyi.

Työpaikalla alettiin kiinnittämään huomiota asiaan ja sain huomautuksia. Kerran muutaman päivän juomaputken jälkeen jouduin pomon puhutteluun, jossa pomo sanoi, että jos aiot jatkaa samalla tavalla firma ei palveluksiasi tarvitse.

Elämä alkoi näyttää nurjan puolensa. Muutama asuntolainaaerä oli maksamatta. Ainoa puku oli nukkavieru. Velkaa oli sinne sun tänne ja vaimo pyysi rahaa lastenlääkäriä varten. Ei ollut mulla rahaa. Kaikki meni viinaan. Mielessä pyöri kaksi ajatusta. Olenko tullut hulluksi, kun näin kännissä aaveita? Teenkö itsemurhan ja pääsisin pois tästä kurimuksesta?

Espoossa ilmestyi niihin aikoihin pieni viikkolehti, jossa kiinnitin huomioni pieneen ilmoitukseen, jossa luki " onko alkoholi ongelmiasi?" Ota yhteys ja puhelinnumero. Pitkään harkittuani päätin soittaa. Kaveri langan päässä kertoi, että kysymyksessä oli AA-rymä, johon hän toivotti minut tervetulleeksi. Kun se aika koitti, että piti lähteä sinne ryhmän palaveriin, niin vielä siinä emmin, mutta vaimo kannusti ja lupasin hänelle, että menen sinne. Ja menin myös.

Kynnys sinne palaverihuoneeseen oli melko korkea, mutta ylitin sen, enkä ole katunut. Se päivä oli helmikuun 6 päivä vuonna 1970. Siitä on nyt kulunut 45 vuotta. Ja mikä ihmeellisintä, olen ollut raittiina kaikki nämä vuodet.

Jos alkoholisti on raittiina päivän, sitä on pidettävä ihmeenä. Ja kun se on ihme, sitä ei voi selittää. Päivistä tulee viikkoja, viikoista kuukausia ja kuukausista tulee vuosia. Mutta minäkin olen ollut raittiina aina vain päivän kerrallaan.

Mikä tai kuka on tehnyt sen, että minä olen saanut elää 45 vuotta raittiina, tehdä työtä ja katsoa kun lapset ja nyt myös lastenlapset kasvavat, käyvät kouluja, opiskelevat ja valmistuvat opinnoissaan. Vaimoni saatoin haudan lepoon 10 vuotta sitten. kun hän vakavan ja pitkäaikaisen sairauden murtamana lähti enkelin kosketuksesta taivaaseen.

En ole koskaan ollut kovin uskonnollinen, mutta ainoa selitys sille, että olen saanut elää raittiina suurimman osan elämäni on armo. Olen saanut armon ja mielenrauhan, kiitos isän Jumalan.

AA:n toipumisohjelmassa sanotaan kokemukseen perustuen, että alkoholistin pitää saada hengellisiä vaikuttavia kokemuksia. Minä sain ensimmäisen hengellisen vaikuttavan kokemuksen kerra oltuani pari vuotta raittina, kun rinnastin AA:ssa puhutun Korkeamman voiman isään. Minulla ei koskaan ollut oikeata isää, mutta Korkeampi voima oli minun isäni.

En pidä mitään meteliä omista hengellisistä kokemuksistani, enkä myöskään käy kirkoissa. Olen omalla tavallani yhteydessä Isääni aamuin illoin ja saan siitä mielenrauhaa.

Suosittelen mitä läpimemmin AA:ta jos alkoholi on ongelmana. Siellä saa olla oma itsensä, eikä tarvitse olla mitään tai tehdä mitään. Mutta pysyäkseen raittina, on pikku hiljaa alettava tehdä AA:n toipumisohjelman ehdottamia asioita. Huom. ne ovat vain ehdotuksia, mutta hyviä ehdotuksia, jotka perustuvat alkoholistien omiin kokemuksiin.

Nimimerkki:

Väiski

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/vaiskin-stoori>